

Nr. 9 a. til § 1, 4de Stykke —, men det forekommer mig, at den ikke er vidtgaende nok. Jeg kunde have ønsket, at Udvalget havde foreslaaet Grænsen, de 40,000, helt ophævet, og jeg skal sige hvorfor. Der vil kun blive faa Landmænd, der ikke kan komme ind under dette Ændringsforslag, for saa vidt de dyrker deres Jord saaledes, som det er forudsat. Men der er dog nogle, der vil faa Ulejlighed af Loven, selv om Paragraffen bliver vedtaget med den foreslaaede Ændring. Det, jeg navnlig har imod, er de Ord, der staa til Slutning, og som er foranledigede af den højtærede Minister: „Ejendomme, der ikke har besaaet mindst $\frac{1}{10}$ af deres dertil egnede Agerjord med Rug og Hvede“. Maaske skulde der hellere staa Rug eller Hvede, thi det er jo ikke Meningen, at man vil have Blandingssæd paa disse Arealer. Dog, det er ligegyldigt, vi ved, hvad Ordene betyder. Men der er en Del Landbrugere, der ikke har saaget Vintersæd. Jeg kan dele dem i to Kategorier. Den ene omfatter de Landmænd, der havde deres Jord tilberedt sidste Efteraar, men som ikke saaede Vintersæd til Trods for, at det passede ind i deres Sædskifte. Disse Folk har jeg ikke særlig Godhed for i dette Forhold. Men der er andre Landbrugere, og det er endda ikke saa faa i visse Egne, der ikke har saaget Vintersæd i mange Aar. Men dermed er det ikke sagt, at de ikke benytter deres Jord godt eller ikke har benyttet en for Samfundet god og heldig Dyrkningsmaade. De dyrker blot andre Ting. Jeg nævnede sidst Sukkerroer, men der er ogsaa meget andet: de kan dyrke Græs eller Græsfrø, Spiseærter, Kaal, Selleri og andre Havesager, som man gerne kalder det. Disse Folk, der kun dyrker et lille Areal med Korn, vil være uheldigt stillede i Forhold til dem, der dyrker det meste af deres Jord med Sæd. De kan nemlig faa en langt mindre Kvantitet at raade over, for saa vidt de kommer ind under Undtagelsesbestemmelsen og deres Jordskyld tilsammen er over 40,000 Kr.

Maa jeg for at illustrere det nævne et Eksempel. Der er to Landmænd, en med 50 Tdr. Land og en anden med 80. De har begge deres Jord vurderet til 800 Kr. pr. Td. Land i Jordskyld. Den, der har 40,000 Kr.s Jordskyld paa sine 50 Tdr. Land, vil, hvis han kommer ind under Undtagelsesbestemmelsen, have Lov til at tilbageholde 180 hkg, men den anden, hvis Ejendom er vurderet til 64,000 Kr., vil, hvis han fik Lov til at fradrage,

kunne fradrage 288 hkg. Det vil altsaa sige, han vil faa 108 Tdr. mere at raade over, end han faar, hvis han kun høster saa lidt, at han kommer ind under Undtagelsesbestemmelsen og kun kan fradrage for de 40,000 Kr.s Jordskyld. Men man kan tænke sig, at Forholdet kan være et andet, og det vil jeg navnlig fremhæve. Man kan tænke sig, at to Folk, der kender hinandens Bedrift, maaske endog to Naboer, har Ejendomme af samme Værdi. Den ene dyrker sin Jord udmærket, moderne i enhver Henseende. Han bringer et stort Udbytte ud deraf, men han har ikke ret megen Sæd. Han frembringer dog af Varer, der er tjenlige navnlig til Menneskeføde, langt mere end den, der dyrker den anden Ejendom. Hvis vi nu forudsætter, at disse Ejendomme har en Jordskyld paa over 40,000 Kr., vil den, som jeg vil kalde Klodrianen i Sammenligning med den anden, den, der dyrker sin Jord ringere, men har et større Areal med Korn, have let ved at præstere det, som Loven fordrer. Men den anden, der kun har et lille Areal besaaet med Sæd, men derimod et stort Areal besaaet med andre for Mennesker og Dyr nødvendige Fødemidler, faar maaske saa lidt Korn tilovers, at han ikke kan føde de nødvendige Heste, og hvis det bliver Tilfældet — og det kan ske efter Lovens hele Konstruktion —, er det ikke blot et Tab for vedkommende Ejer eller Bruger, men det er et Tab for Samfundet, det er en daarlig Samfundsøkonomi. Hvis man ikke vil finde Grund til ved tredje Behandling at stryge den Bestemmelse, at $\frac{1}{10}$ af Arealet skal være besaaet med Vintersæd, saafremt vedkommende skal kunne komme ind under den Bestemmelse, at han maa tilbageholde de 450 kg pr. 1,000 Kr.s Jordskyld, vil jeg dog antage, at den højtærede Indenrigsminister i alt Fald vil fortolke Loven saaledes, at naar der staa „som Regel“, er det Tanken, at hvor saadanne Forhold er til Stede som de, jeg har omtalt, vil man gaa udenfor Regelen. Det vilde tilfredsstille mig, og jeg er vis paa, at det vilde ogsaa berolige en hel Del Landbrugere, hvis den højtærede Indenrigsminister vilde fortolke Loven saaledes. Der er visse Egne af Landet, hvor navnlig Frødyrkning er meget gennemført. Jeg kender Bøndergaardene, hvor $\frac{1}{3}$ af Arealet eller mere aarlig anvendes til Frødyrkning. Nu kan man sige, at disse Folk er i og for sig økonomisk gunstigt stillede, og det kan være rigtigt, at de i visse Aar er gunstigt stillede. Men om deres Bedrift vil blive